

سرمقاله

انسان‌ها همواره در تلاشند تا با به‌کارگیری ظرفیت‌های گوناگون خود شرایط بهتری را برای زندگی فراهم سازند. در این رهگذر و در تکاپوی حیات، آنها همواره با مشکلات فراوانی روبرو بوده‌اند. یکی از مهم‌ترین مشکلاتی که بخش قابل ملاحظه‌ای از ظرفیت‌های انسان‌ها را مصروف خود می‌سازد، خطرهای گوناگونی است که همواره حیات اقتصادی و اجتماعی آنها را مورد تهدید قرار می‌دهد. سیل، زلزله، آتشفشان و بیماری‌های مختلف از جمله خطراتی می‌باشند که همواره موجبات احساس نا امنی بشر را ایجاد نموده‌اند.

از میان این خطرهای اهریمن بیماری، به دلیل گستردگی و تنوع و نیز اشکال جدید خود، روزبه‌روز بر نگرانی انسان‌ها افزوده‌است. هرچه دانش و امکانات بشری برای مقابله با برخی از بیماری‌ها توسعه می‌یابد، بیماری جدیدی ناشناخته‌ای رخ نماید و آرامش او را بر هم می‌زند. در جریان توسعه اندیشه و تکامل دانش فنی بشر، او ابداعات ارزشمندی را برای مهار عوارض ناشی از خطر فراهم آورده است. یکی از برجسته‌ترین این فرآورده‌ها که تحقیقاً در تدبیر و حس تعاون آدمی ریشه دارد، بیمه است. صنعت بیمه به واسطه مکانیسم پرتوان خود نقش ارزنده‌ای را در مواجهه با خطرات و جبران زیان‌های ناشی از آنها و همچنین جلوگیری از توقف روند فعالیت‌ها ایفا می‌کند. در این میان بیمه درمان نیز محور فعالیت خود را برای ایجاد تأمین‌های اجتماعی در برابر خطر بیماری سازماندهی نموده است. از آنجا که هدف بیمه، جبران زیان‌های مالی ناشی از حوادث و خطرهای گوناگون وارد بر افراد جامعه و در نهایت حفظ و تثبیت وضع مالی آنها پس از وقوع حوادث و ورود خسارت است، بیمه درمانی به جهت عمومیت و گستردگی و نیاز اقشار مختلف جامعه به پوشش‌های آن، اهمیتی خاص می‌یابد.

بیمه

درمان

تلاشی

نه‌چندان

موفق

رقابت را نیافته است تا مؤسسات بیمه‌ای بر اساس ارایه خدمات بیشتر و بهتر و نیز شرایط سهل‌تر به رقابت با یکدیگر بپردازند. پس از انقلاب شکوهمند اسلامی با توجه به اصل ۲۹ قانون اساسی جمهوری اسلامی و نیز قانون بیمه درمان همگانی مصوب سال ۱۳۷۳ مجلس شورای اسلامی - به ویژه ماده ۶ قانون مذکور- زمینه‌های مناسبی برای توسعه فعالیت بیمه درمانی شرکت‌های بیمه فراهم گردید.

با بررسی تاریخچه بیمه درمانی در ایران مشخص می‌شود که میان وضعیت موجود بیمه‌های درمانی و موقعیت مطلوب آن فاصله قابل توجهی وجود دارد. افزایش دانش و مهارت‌ها، ارتقای توان تخصصی مدیران، بهره‌گیری از تجارب بین‌المللی، افزایش ظرفیت پاسخگویی به تقاضای گسترش شبکه فروش، اصلاح و بهسازی روش‌های پرداخت خسارت، اصلاح دیدگاه متقابل بیمه‌گران و بیمه‌گذاران و مهم‌تر از همه دخالت دادن عوامل و ساختارهای اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی در مطالعات مربوطه، محورهایی هستند که می‌بایست در توسعه بیمه درمانی در ایران مورد توجه قرار گیرند.

امید است با مساعی، همت و هماهنگی دست‌اندرکاران صنعت بیمه کشور و نیز مسؤولان سایر سازمان‌هایی که در امر بیمه‌های درمان دخیل می‌باشند، صنعت بیمه کشور بتواند در کنار سایر پوشش‌های خود در بعد ایجاد تأمین‌های مناسب خدمات درمانی نیز روز به روز توفیق یابد.

شواهد و قرائن تاریخی نشان می‌دهد که وقوع جنگ‌های متعدد و اپیدمی‌های متوالی و بروز خسارت‌های گسترده و جدی ناشی از آنها، مسأله ایجاد تأمین خدمات درمانی را در دستور کار دولت‌ها قرار داده و آنها را به شناسایی راه‌کارهای اساسی در این زمینه وادار نمود.

به رغم تلاش‌های بسیاری که در این زمینه انجام شده است، حتی راه‌حلهایی که برای حل مشکلات درمانی در کشورهای صنعتی طراحی گردیده، نتوانسته است با موفقیت کامل قرین شود و هر کشور با توجه به موقعیت خاص خود تنها توانسته است موفقیتی نسبی کسب کند.

در کشور ما نیز برای نخستین بار در سال ۱۳۰۹ براساس مصوبه‌ای که تمامی افراد و کارکنان راه‌آهن را در مقابل حوادث و بیماری‌های ناشی از کار بیمه می‌کرد، فعالیت در زمینه بیمه درمان آغاز گردید و به تدریج دامنه این گونه تأمین‌ها بر حسب نوع فعالیت‌ها به سایر طبقات و اقشار جامعه سرایت نمود.

صنعت بیمه در ایران به عنوان یکی از بخش‌های مهم اقتصادی و اجتماعی، عملاً در سال ۱۳۱۴ فعالیت خود را آغاز نمود. اما شرکت‌های بیمه بازرگانی به دلیل مشکلات متعدد، در امر بیمه‌های درمانی توفیق چندانی نیافتند، فعالیت صنعت بیمه کشور در رشته بیمه درمان به دلیل محدودیت‌های موجود صرفاً به عرضه بیمه‌های گروهی محدود می‌شود. از سوی دیگر صنعت بیمه ایران به دلیل ساختار دولتی، هرگز مجال حضور در میدان